

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 12751/2558

กรมศุลกากร กับพวกโจทก์ บริษัทหัตถกรรมทอผ้าไหมโคราช จำกัดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27, ป.วิ.พ. มาตรา 173

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตามคำฟ้องคดีอาญาหมายเลขดำที่ 716/2553 ของศาลอาญากรุงเทพใต้ โจทก์ในคดีดังกล่าวฟ้องขอให้จำเลยในคดีนี้รับผิดข้อหาร่วมกันนำหรือพาสินค้าหลบหนีภาษีอากรเข้ามาในราชอาณาจักรโดยสำแดงเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากรตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ซึ่งมีปัญหาว่าจำเลยได้กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ สำหรับคดีนี้มีปัญหาว่า จำเลยต้องรับผิดชำระค่าอากรเงินเพิ่มอากร ภาษีมูลค่าเพิ่ม เบี้ยปรับ และเงินเพิ่มหรือไม่เพียงใด จะเห็นได้ว่า คำพิพากษาในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 716/2553 ของศาลอาญากรุงเทพใต้ ย่อมมีผลเฉพาะในส่วนอาญาที่ขอให้ลงโทษจำเลยเท่านั้น ศาลในคดีอาญาไม่อาจพิพากษาบังคับให้จำเลยชำระค่าอากร เงินเพิ่มอากร ภาษีมูลค่าเพิ่ม เบี้ยปรับและเงินเพิ่มได้ มูลคดีของโจทก์ทั้งสองในคดีนี้เป็นเรื่องทางแพ่งโดยเฉพาะมิใช่เรื่องเดียวกับคดีอาญาในความหมายที่บัญญัติไว้ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 173 วรรคสอง (1) ฟ้องโจทก์ทั้งสองคดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้อน ตามมาตรา 112 ฉ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 บัญญัติว่า ผู้นำของเข้ามีสิทธิอุทธรณ์การประเมินอากรของพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามแบบที่อธิบดีกรมศุลกากรกำหนด ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการประเมิน กฎหมายให้สิทธิผู้นำของเข้าอุทธรณ์การประเมินเช่นนี้ หากผู้นำของเข้าไม่อุทธรณ์ก็ถือว่าผู้นำของเข้าพอใจการประเมิน การประเมินนั้นเป็นที่ยุติ ผู้นำของเข้าจะนำคดีมาฟ้องเพื่อให้เพิกถอนการประเมินหรือต่อสู้คดีในศาลว่าการประเมินนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ได้ จำเลยซึ่งเป็นผู้นำของเข้ามิได้อุทธรณ์การประเมินต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ จำเลยจึงไม่มีสิทธิต่อสู้ว่าการประเมินไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากจำเลยมิได้สำแดงราคาสินค้าเป็นเท็จ จำเลยจึงมีหน้าที่ต้องชำระค่าอากรตามฟ้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้จำเลยชำระค่าภาษีอากรขาเข้า เงินเพิ่มอากร ภาษีมูลค่าเพิ่ม และเงินเพิ่มภาษีมูลค่าเพิ่ม 570,434.90 บาท และให้จำเลยชำระเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ 1 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนของค่าอากรที่ต้องเสียเพิ่มนับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้จำเลยชำระเงินค่าอากร เงินเพิ่มอากร ภาษีมูลค่าเพิ่ม และเบี้ยปรับ รวม 570,434.90 บาท และเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ 1 ต่อเดือน หรือเศษของเดือนของค่าอากรที่ต้องเสียเพิ่ม นับตั้งแต่วันถัดจากวันฟ้อง (วันที่ 30 พฤศจิกายน 2553) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสอง กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ทั้งสอง โดยกำหนดค่าทนายความ 17,000 บาท จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันฟังเป็นยุติว่า จำเลยมีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ เลขที่ 3 ถนนเย็นจิตต์ แขวงทุ่งวัดดอน เขตสาทร กรุงเทพมหานคร แผ่นที่ 215 เมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2545 จำเลยสั่งซื้อและนำเข้าสินค้ากระเป๋าสตางค์สำหรับผู้ชายทำด้วยหนังฟอก ชุดกระเป๋าสตางค์ และเข็มขัดทำด้วยหนังฟอก และหัวเข็มขัด จากประเทศไต้หวัน ประเทศกัมพูชาไต้หวัน นำเข้ามาใน

ราชอาณาจักรโดยทางเรือ โดยจำเลยยื่นใบขนสินค้าขาเข้าพร้อมแบบแสดงรายการ
ภาษีสรรพสามิตและภาษีมูลค่าเพิ่ม เลขที่ 01020114501792 สำแดงราคาของสินค้า 3 รายการ
รายการแรก กระเป๋าสตางค์สำหรับผู้ชายทำด้วยหนังฟอก ราคา 285,755.48 บาท ประเภตพิกัด
4202.31 อัตราอากรร้อยละ 40 รายการที่สอง ชุดกระเป๋าสตางค์และเข็มขัดทำด้วยหนังฟอก ราคา
168,930.30 บาท ประเภตพิกัด 4202.31 อัตราอากรร้อยละ 40 รายการที่ 3 หวีเข็มขัด ราคา
121,478.44 บาท ประเภตพิกัด 8308.90 อัตราอากรร้อยละ 20 พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1
ตรวจสอบราคาสินค้าตามที่จำเลยสำแดงในใบขนสินค้าฉบับดังกล่าวแล้วพอใจบัญชีราคาสินค้า จึง
ได้ตรวจปล่อยสินค้าทั้งหมดให้จำเลยรับไปจากอารักขาของโจทก์ที่ 1 เมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน
2545 ต่อมาวันที่ 29 มิถุนายน 2549 พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 เข้าตรวจสอบหลังการตรวจ
ปล่อย ณ สถานประกอบการที่ตั้งสำนักงานใหญ่ของจำเลย หลังจากนั้นพนักงานเจ้าหน้าที่ของ
โจทก์ที่ 1 แจ้งการประเมินแก่จำเลยให้ต้องรับผิดชอบชำระอากรเพิ่ม 206,170 บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม
เพิ่มเติม 54,760 บาท เบี้ยปรับ 54,760 บาท และเงินเพิ่ม 45,177 บาท จำเลยอุทธรณ์การประเมิน
แล้วได้ขอถอนอุทธรณ์การประเมินไปเมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2551 ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์
ของจำเลยประการแรกมีว่า การที่โจทก์ทั้งสองยื่นฟ้องคดีนี้เป็นการฟ้องซ้อนกับคดีอาญาหมายเลข
ดำที่ 716/2553 ของศาลอาญากรุงเทพใต้ อันต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ
แพ่ง มาตรา 173 วรรคสอง (1) หรือไม่ ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นว่า ปัญหา
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 173 วรรคสอง (1) บัญญัติว่า "นับแต่เวลาที่ไต่
คำฟ้องแล้ว คดีนั้นอยู่ในระหว่างพิจารณา และผลแห่งการนี้ (1) ห้ามไม่ให้โจทก์ยื่นคำฟ้องเรื่อง
เดียวกันนั้นต่อศาลเดียวกันหรือต่อศาลอื่น..." ตามคำฟ้องคดีอาญาหมายเลขดำที่ 716/2553 ของ
ศาลอาญากรุงเทพใต้ โจทก์ในคดีดังกล่าวฟ้องขอให้จำเลยในคดีนี้รับผิดชอบชำระหนี้ร่วมกันนำหรือพา
สินค้าหลบหนีภาษีอากรเข้ามาในราชอาณาจักรโดยสำแดงเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากรตาม
พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ซึ่งมีปัญหาว่าจำเลยได้กระทำความผิดตามฟ้อง
หรือไม่ สำหรับคดีนี้มีปัญหาว่า จำเลยต้องรับผิดชอบชำระค่าอากร เงินเพิ่มอากร ภาษีมูลค่าเพิ่ม
เบี้ยปรับ และเงินเพิ่มหรือไม่เพียงใด จะเห็นได้ว่า คำพิพากษาในคดีอาญาหมายเลขดำที่
716/2553 ของศาลอาญากรุงเทพใต้ ย่อมมีผลเฉพาะในส่วนอาญาที่ขอให้ลงโทษจำเลยเท่านั้น
ศาลในคดีอาญาไม่อาจพิพากษาบังคับให้จำเลยชำระค่าอากร เงินเพิ่มอากร ภาษีมูลค่าเพิ่ม
เบี้ยปรับและเงินเพิ่มได้ มูลคดีของโจทก์ทั้งสองในคดีนี้เป็นเรื่องทางแพ่งโดยเฉพาะ มิใช่เรื่องเดียว
กับคดีอาญาในความหมายที่บัญญัติไว้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 173
วรรคสอง (1) ฟ้องโจทก์ทั้งสองคดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้อน ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลย
ประการต่อไปมีว่า การแจ้งการประเมินของพนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 ชอบหรือไม่ โดย
จำเลยอุทธรณ์ว่า เอกสารไปรษณีย์ตอบรับในการส่งหนังสือแจ้งการประเมินให้แก่จำเลยที่โจทก์
ทั้งสองอ้าง ไม่ปรากฏว่าผู้ลงลายมือชื่อเป็นผู้ใด และไม่ใช้ลายมือชื่อของพนักงานของจำเลย แม้
จำเลยเคยยื่นอุทธรณ์การประเมินและถอนอุทธรณ์ก็ตาม ย่อมไม่เป็นผลให้ฟังได้ว่าจำเลยได้รับแจ้ง
การประเมินโดยชอบแล้วได้ นั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นว่า ปัญหาที่โจทก์ทั้งสองมีนาย
ปราโมทย์และนางฐิตนาฏ พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 เบิกความว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ของ
โจทก์ที่ 1 แจ้งการประเมินให้จำเลยทราบโดยวิธีไปรษณีย์ตอบรับ เมื่อพิจารณาไปรษณีย์ตอบรับ
ปรากฏว่า เป็นเอกสารรับรองการส่งเอกสาร โดยระบุชื่อผู้รับเอกสารคือจำเลย และระบุสถานที่
จัดส่งเอกสารไปยังบ้านเลขที่ 3 ถนนเย็นจิตต์ แขวงทุ่งวัดดอน เขตสาทร กรุงเทพมหานคร อัน

เป็นที่ตั้งสำนักงานใหญ่ของจำเลย ทั้งรับรองการฝากส่ง ณ ที่ทำการไปรษณีย์คลองเตย ส่วนผล
การจัดส่งมีบุคคลลงลายมือชื่อรับไว้ ระบุว่า เป็นแม่บ้าน สอดคล้องกับใบแจ้งผลการไต่สวนของ
ที่ทำการไปรษณีย์โทรเลขคลองเตยและใบนำส่งไปรษณีย์และพัสดุไปรษณีย์ที่ชำระค่าฝากส่งเป็น
รายเดือน ส่วนจำเลยมิได้นำพยานบุคคลหรือพยานเอกสารเข้าสืบเพื่อสนับสนุนข้ออ้างของจำเลย
ในข้อนี้แต่อย่างใด กรณีจึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยไม่ได้รับแจ้งการประเมินโดยชอบตามที่จำเลยอ้าง
ปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยประการต่อไปมีว่า การประเมินของพนักงานเจ้าหน้าที่
ของโจทก์ที่ 1 ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยจำเลยอุทธรณ์ว่า จำเลยมิได้สำแดงราคาสินค้าเป็นเท็จ
จึงไม่ต้องชำระหนี้ค่าอากรค้างตามการประเมิน ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นว่า ตามมาตรา
112 ฉ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 บัญญัติว่า ผู้นำของเข้ามีสิทธิอุทธรณ์การประเมิน
อากรของพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามแบบที่อธิบดีกรมศุลกากร
กำหนด ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการประเมิน กฎหมายให้สิทธิผู้นำของเข้าอุทธรณ์
การประเมินเช่นนี้ หากผู้นำของเข้าไม่อุทธรณ์ก็ถือว่าผู้นำของเข้าพอใจการประเมิน การประเมิน
นั้นเป็นที่ยุติ ผู้นำของเข้าจะนำคดีมาฟ้องเพื่อให้เพิกถอนการประเมินหรือต่อสู้คดีในศาลว่า
การประเมินนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ได้ เมื่อคดีนี้จำเลยซึ่งเป็นผู้นำของเข้ามิได้อุทธรณ์
การประเมินต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ จำเลยจึงไม่มีสิทธิต่อสู้ว่าการประเมินไม่
ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากจำเลยมิได้สำแดงราคาสินค้าเป็นเท็จ จำเลยจึงมีหน้าที่ต้องชำระค่า
อากรตามฟ้อง ที่ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้จำเลยรับผิดชอบตามฟ้องมานั้น ศาลฎีกาแผนกคดี
ภาษีอากรเห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ทุกข้อของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้น
อุทธรณ์ให้เป็นพับ

องค์คณะ

เมทินี ชโลธร · ไสลเกษ วัฒนพันธุ์ · นิพนธ์ ช่วยสกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/12751/2558>